

alături de titluri din repertoriul curent, ca *Tannhäuser* de Wagner și *Tosca* de Puccini. Evenimentul a fost mai puțin prezent aici, în raport cu cele două variante ale capodoperei enesciene *Oedip*. Dacă spectacolul bucureștean îl cunoaștem (chiar cu ridicurea unei montări puțin prea obosite), varianta propusă de Ion Băciu, la pupitrul Filarmonicii „Moldova” și în colaborare cu corurile Operei și Filarmonicii din Iași, ni s-a părut mult superioară interpretativ, mult mai aproape de idealul compozitorului („...simfonică, este titlul pe care îl revendic pentru această operă” — notase autorul). În rolul titular l-am regăsit pe acel unic David Ohanesian, aplaudat și pe scena Operei Române. Restul distribuției a reunit cîntăreți din mai multe centre românești. Un plus de atractivitate s-a obținut prin colaborarea cu ansamblul „Eurythmeum” din Stuttgart, pentru diversitatea plasticii, în cadrul unui concert-spectacol.

Fățã de numărul reprezentațiilor coregrafice, impresiile ar trebui să fie cît mai

selective; ne rezumăm a menționa două realizări noi — premiera cu *La piață* de Jora pe scena Operei Române (coregraf, Ion Tugearu) și *Miorița* de Carmen Petra Basacopol, în interpretarea Baletului clasic și contemporan (coregraf, Oleg Danovschi). Au mai fost prezenți cîteva oaspeți (din Anglia, Cuba), care au adăugat o lărgire a spectrului stilistic la ceea ce ne oferiseră ansamblul american „Lar Lubovitch” și cel ungar „Sopianae”. Acestora, ca și unor formații oarecum mai exotice — flamenco cu „Maria Rosa” din Spania, cîntece cu „Maria Farandouri” din Grecia — le-a revenit meritul de a diversifica paleta de modalități artistice reunite în festival. Important apare însă faptul semnalat la începutul acestor rînduri: modul în care toți cei prezenți la această sărbătoare și-au închinat efortul și afecțiunea unui gest omagial, pornit, așa cum îi plăcea lui George Enescu să spună: „...din inimă, pentru a se adresa inimii”.

Grigore CONSTANTINESCU

„Rampa”, acum 50 de ani octombrie 1931

Nicu Bălățeanu privește cu nostalgie spre fracul pieselor de salon, care-i adusesese celebritatea. Se consolează repede însă, într-un rol de profundă vibrație scenică — Răzvan, din drama lui Hasdeu. Este capul de serie al rolurilor „mari”. ● Un alt purtător impecabil al costumului de seară, Aurel Munteanu, fost societar la Naționalul ieșean, debutează în revistă, la „Alhambra”. Ion Vasilescu colaborează fericit cu actorul care încintase Iașii și în operetă. ● O tripletă „de aur” la Teatrului Ventura — Ion Manolescu, Aura Buzescu, George Vraca — actualizează o melodramă din alte vremi, *Hoțul de Bernstein*. ● Se retrage din teatru („limită de vîrstă” ?!) Nae Soreanu, profesor la Conservator și societar cu răsunătoare succese. Politicoasă, „Rampa” îi la un interviu,

îl pozează și ne amintește rolurile „bătrînului”, pe care... îl vom afla pe scenă și peste zece ani, la teatrul Mariei Filotti! ● Știrea că Puiu Iancovescu va juca într-o dramoletă pariziană rolul... țarului Petru face deliciul cafenelei. Țarina este coana Lucica Bulandra, care va veghea cu strășnicie ca „țarul” să nu dispară în seara premierei (cum se întimplase la piesa lui Eftimiu, *Omul care a văzut moartea!*) ● Mistere literare nedelegate nici pînă azi: „Rampa” anunță că Arghezi scrie romanul *Melania* (să fie *Lina*, tipărit în 1942?), iar Mihail Sadoveanu, un roman cu subiect din viața politică (?) ● Gogu Ciprian va da în curînd un regat pentru un cal... Numai că (ne-o spune el, în memorii) regizorul Soare Z. Soare va mai pregăti un interpret pentru Ri-

chard. Eternele lucrături de culise. Urmarea? După ce și-a înecat amarul în turburelul abia ieșit din zăcători, nenea Gogu a uitat lumea prin... ferocitatea interpretării (tot din sursa amintirilor sale). ● Ce creație trebuie să fi făcut Ion Manu în Rică Venturiano, distribuit de regizorul care nu greșește, meșterul Gusty! (Vi-l mai amintiți, acum... 30 de ani, în Dandanache?) ● Ion Marin Sadoveanu conferențiază la Național despre „Mistere, farse și teatrul medieval”. Cărturarul se pregătește pentru o „istorie universală a dramei și teatrului” (din nefericire pentru cultura noastră, neterminată). ● După cîteva decenii de la premiera românească, Paul Gusty reia *Azilul de noapte*, cu o nouă distribuție, nu mai puțin celebră ca aceea în care Notara era Luca Pribeagul: N. Bălățeanu, G. Calboreanu, R. Bulfinski, G. Ciprian, I. Manu, Ana Luca, Natașa Alexandra... ●

I. N.